VALÈNCIA NO RIU

I ara… Ara estic ací, asseguda en una de les velles cadires de plàstic color blanc, notant l'aura que m'arriba des del meu volgut Marítim, mentrestant observe als meus amics de tota la vida, gaudir d'aquesta nit del dissabte dia 7 de març…

Mentre esperem el començament de la verbena, es troben tots raonant.

Entre altres, es troba el meu millor amic desde menuts, el meu còmplice, Ignaci, el vec disfrutar i em plena de satisfacció… per altra part es troba Soraia, la cual no sempre està a València perquè viu en un poble de Castelló. A més estàn, la Marta, la Berta, el Jesús, el Carles, Llorenç i la Aitana.

Estem parlant tots de que pareix mentida que ja siga l'últim any formant part de la Comissió Infantil.

- Ey, xics, sou conscients de que aquest pròxim any ens tindrem que muntar la nostra pròpia taula per a dinar i sopar? - va comentar el meu millor amic Ignaci.

- No vuic ni pensar-ho! - va contestar Soraia la Castellonenca.

La veritat és que pense que anem a notar el canvi, però ens ho anem a passar genial preparant-ho tot.

Esta nit n´hi ha verbena, nosaltres cantarem i ballarem totes les cançons que sonen, junts, com a bons amics, com a bona família…

Bo, vos deixe, que comença la música!

Ja estic a casa, em piten els oits, no note les cames, se'm tanquen els ulls i em fa mal la gola de les rialles i de cantar, desde les cançons més mogudes fins a les més sentimentals. Me tombe al llit i poc a poc note que m'adorc.

Òbric els ulls, ja és de dia, diumenge 8 de març, hui és l'arreplegà, n'hi ha dinar a la falla i a més vaig a la cridà, va a ser un dia genial.

Mentre anem trucant a les portes per a que els veïns aporten la voluntat per a la falla, va preguntar Llorenç:

- Escolteu, heu sentit que n'hi ha un virus a la Xina que és molt contagiós? -

- Si, ho he sentit, però, res, no crec que arriben fins ací els contagis. - va contestar Ignaci.

- Bo, anem a gaudir del que mos puga quedar, mai sabem el que pot ocórrer. - vaig dir.

Encara que realment, el que pense al meu interior és que desitge que no arribe fins a Espanya, concretament fins a València, però, tot es vorà amb el temps… No puc imaginar-me un any sense les falles, sense els meus amics junt a mi… seria difícil.

Però la veritat és que la gent no parla d'altra cosa.

Arribe a casa i no pare de pensar que el dissabte 14 de març és l'arreplegada del ninot i per fi comencen "LES FALLES".

*"**·Dilluns dia 9 de març·***

Doncs… diari, t'he tingut oblidat el cap de setmana, però és perquè en la falla no hem parat en torreta, sopar, verbena...

Hui el dia se m'ha fet molt llarg, imagina't la resta de la setmana. Al col·legi sols es parla del virus i d'aquest divendres, dia 13, per què és un dia tan esperat? Perquè farem xocolatà a classe, per esmorzar, i… comença la millor setmana de l'any."

*"**·Dijous dia 12 de març·***

Aquestos dies he tingut prous exàmens i no he tingut temps d'escriure, però, hui és diferent, demà és la xocolatà al cole i és l'últim dia que anirem a classe presencial durant una temporada… Te conte:

Hui he arribat a casa a les 17:15 de la vesprada i mentres me prepare el berenar, de sobte me toca per telèfon el meu iaio i me diu que segurament el dissabte 14 de març anem a estar un llarg temps confinats… en eixe moment se me va caure el món damunt, ho veia vindre, però, tenia confiança."

Les notificacions del mòbil comencen a sonar de manera repetida, es tracta del grup de la falla, tots comenten la situació i a mi

només m'abelleix expressar el que senc en aquest mateix moment, un barreig de ràbia i dolor que té pinta d'esclatar en un llant de paraules.

·SENTIMENT·

Bo…ací estic, com sempre que necessite expressar d'una manera especial el que ocorre per dins de mi i que passa pel meu cap com si foren diapositives sense fi... No sé realment el que està passant, ni com, ni perquè a nosaltres… n'hi han tantes preguntes que probablement no tinguen resposta que em fa por formular-les...
Anant a lo més important i a lo que realment senc en aquest moment:

"Despertant els nostres cors, l'any 2020 VALÈNCIA NO RIU. Falla, reineta meua, enguany, hi haurà milers d'estoretes velletes que hauran d'esperar al pròxim exercici per eixir al carrer. Desde el moment que van anunciar la suspensió de les falles tinc el cor realment encés en flama, tinc el cor sense sentiments definits, em falta algo, perquè quan et priven d'una festa, una tradició, una costum… Et dones conter que aquesta et fa feliç, que t'ompli d'orgull, orgull de ser Valencià, per ser un més, per ser faller… Perquè només nosaltres sabem el que significa canviar el soroll del despertador, per el soroll de la despertà; canviar el teu pentinat de costum, per els monyos de fallera; canviar els passejos, per els camins cap al casal; canviar l'armari tradicional, per l'armari faller; canviar les bosses amb llibres, per rams de flors; canviar per fer el que t'agrada…

Sé que el que em passa a mi amb les falles, és amor, un amor abstracte, no les puc abraçar, però... les puc notar, olorar.
Aquest any vaig a tirar de menys eixir al carrer i poder dir: -Quin solet mos ha eixit hui-, vaig a trobar a faltar els nervis per les mascletaes que et fan tremolar, per els premis, per fer festa, per fer tradició, per fer falla des del primer fins a l'últim dia.

A mi, em plena d'il·lusió quan el dia de l'ofrena, a la revolta d'abans de l'arc de la catedral de València, que és per on entrem la meua zona, la zona Marinera, senc pronunciar ben alt el nom de la meua falla, acompanyat dels noms dels nostres representants… En

eixe moment senc de fons la música, els aplaudiments, la gent... Me sorprèn un any darrere d'altre, de sobte topar-me amb una gegant e incompleta estructura de madera la qual pareix mentida que tots els fallers i falleres des dels més menuts fins als més majors, formem una gran família per a plenar d'emoció a la nostra Verge dels Desamparats, regalant-li cadascú un trosset de la nostra ànima fallera.

Valencia que és la terra de les flors, de la llum i del amor, es va a quedar amb les ganes de notar, com de costum, l'olor a clavell completant el faldó de la Verge…

Ara mateixa contemple com la tinta del bolígraf s'escampa al caure les llàgrimes al quadern, formant rogles menuts, deixant les fulles humides per tal de que quan es sequen, queden ondulades, fent record del que estic vivint, de forma que, ho torne a llegir i puga recordar com si ho estigués tornant a viure…

En aquestos moments sóc una persona, que no es troba, està buida, li falten les paraules i li sobren els motius per els que escriure. En aquestos moments sóc un quadre en blanc i negre, que careix de color, està apagat…però, sóc conscient de que prompte s'omplirà de color.

Sembla que el que queda per escriure en aquest llibre, em va a marcar molt…

Per tot el que senc, sols em queda dir:
Visca València i que visquen les falles!"

La bunyolera d'or.
Categoría Juvenil.